

Стево Ковачевић

О ИЛИЈИ С. МИЛОВИЋУ (1893–1941)

Илија Миловић припада генерацији која је првих деценија овога вијена учествовала у ослободилачким ратовима Црне Горе и Србије против турске власти на Балкану и одмах затим у првом свјетском рату против Аустро-Угарске у одбрани слободе и независности Црне Горе. Ове борбе допринијеле су да његова генерација доживи у слободи вјековни сан уједињења југословенских народа у заједничку државу Краљевину Срба, Хрвата и Словенаца. Његов живот је узбудљива прича, као што су била и страдања његовог народа током прве половине овога вијена.

Илија Миловић потиче из познатог братства Миловића, које је граховачком крају дало неколико чувених јунака устаника, као што су били Сука Пејов звани Ђаур Баба, Сава Томов, Ћетко Пуров. Његов отац Стеван са женом Петрушом имао је осморо дјеце, пет синова и три кћери. Имање у малом планинском селу Граховцу није могло да исхрани тако бројну породицу. Зато је Стеван три своја сина чим су одрасли послао у далеку Америку. Но, да би их отпремио у Америку морао је заложити читаво имање и девет година живјети као најамник на туђем имању, све док му синови нијесу послали доларе да плати дуг и врати се на своје огњиште.

Па и у таквим условима Илија је почетком овога вијена завршио 4 разреда основне школе, у Грахову, са одличним успјехом, прелазећи свани дан као ђак–пјешак 6 километара од куће до школе. Та 4 разреда основне школе била су углавном све што се у то вријеме у школовању и образовању могло дати сеоској омладини. Даљи „универзитети“ на којима се васпитавао Илија Миловић били су јуначке народне пјесме, вјековна борба за слободу Црне Горе, а посебно историја Грахова.

Још од најранијег дјетињства Илија се издвајао бистрином и полетом сеоског дјечана, и у свему превазилази своје вршњаке, па и много старије од себе, тежећи да се у сваком сељачком послу истакне и докаже као вриједан омладинац. Поред њега нијесу могли незапажено проћи тако значајни догађаји као што су били први ослободилачки балкански рат, који је довео до слома Османлијског царства у Европи.

Илија се као добровољац од 18 година нашао у борбама на Скадру, у редовима Граховског батаљона.

У овим борбама на Скадру Илија Стеванов се показао као храбар борац у најтежим окршајима против регуларних трупа турског низама.

Есад паша, бригадни генерал, командант Скадарског армијског корпуса, изморен опсадом од 7 мјесеци, тражи преговоре са Црногорцима, до којих долази почетном априла. Црногорци прихватају све њихове услове о предаји Скадра, захваљујући улози сердара Вукотића. Споразум је постигнут 9. априла 1913. године. Напуштајући Скадар са својим трупама, спремним за пут за Љеш, Есад паша је од стране црногорске војске испраћен са свим војним почастима. Том приликом на Скадарску тврђаву истакнута је црногорска застава.

Велике европске силе (Француска, Енглеска, а највише Аустро-Угарска) сматрале су да присаједињење Скадра Црној Гори не долази у обзир, а у то су увјеравале и царску Русију која је по том питању остала потпуно усамљена и стога није била спремна за оружану помоћ Црној Гори. Под притиском европских сила и пријетњом ратом, Црна Гора је морала попустити и уступити Скадар Међународним трупама, које су 14. маја по новом календару ушле у Скадар. Завршетак дипломатских преговора око Скадра, након 7 мјесеци, означио је крај првог ослободилачког балканског рата.

Склапањем мира између балканских држава и Турске уговором у Лондону од 30. маја 1913. године учињен је крај рата на Балкану, али будући да су остала неријешена многа питања око међусобних граница – мир с Турском је био само предах пред новом ратном буром.

Није прошао ни пун мјесец од потписивања уговора о миру са Турском, а Бугарска је без објаве рата напала Србију дуж читаве старе и нове границе. Црна Гора је одмах пошла у помоћ Србији, и то са дивизијом одабраних Црногораца, под командом прослављеног команданта сердара Јанка Вукотића, јачине 3 пјешадијске бригаде. Прва бригада је била састављена од најбољег људства са подручја Никшића. Међу њима је био и Илија Миловић. Дивизија је након усиљеног марша од недељу дана стигла преко Косова у Скопље, ставила се под команду Треће српске армије и одмах ступила у борбу против Бугара на рјечи Брегалници. Борбе на Брегалници спадале су у најжешће на цијелом фронту. Једна и друга страна трпјеле су велике губитке. Срби и Црногорци имали су 3.500 бораца избачених из строја. По казивању Илије Миловића, најкрвавије борбе су се одигравале на гребену Говедарнику, који је неколико пута прелазио из руку у руке и на ком је Илија теже рањен.

Поразом на Брегалници, Бугарска је затражила мир. На мировној конференцији у Букурешту успостављене су дефинитивне границе између Србије и Бугарске (које и данас важе), а 10. августа 1913. године дефинитивно је закључен мир. Црногорска војска је свечано дочекана у искићеном Колашину, по побједоносном повратку са Брегалнице.

Услиједили су нови ратни догађаји, почиње први свјетски рат и опште страдање српског и црногорског народа. Нападом аустроугарске војске на Србију, поводом сарајевског атентата од 28. јуна 1914. године, Црна Гора објављује рат Аустро-Угарској 6. августа.

Тек што је минула година од Снадра, Илија Миловић и његов Граховски батаљон нашао се у борби.

Црногорска војска је показала висок степен борбеног морала и била је спремна да се бори све до последњег човјека. Међутим, црногорска влада и њена врховна команда на челу са краљем Николом су, на велико изненађење цијелокупне војске, јануара 1916. године положили оружје. Тако је Црна Гора 1916–1918. године доживјела окупацију аустроугарске војске. И, као што је било и очекивати, у Црној Гори се спонтано јавља покрет народног отпора у виду оружаних комитетских група. Оне су биле врло бројне и запажене и на подручју Никшића и Грахова, а најбројније су биле на подручју Бањана и Вучијег дола. Борба против окупатора у Црној Гори вођена је на племенској основи. Водили су је угледни и утицајни људи из народа.

У граховској комитетској групи, коју је предводио професор Митар Попов Ковачевић, налазило се 13 бораца, све познатих ратника из прошлих ратова. Међу њима се налазио и Илија са још 5 Миловића: Аћимом, Душаном, Обреном, Мирком и Милованом, затим са два своја ратна друга из братства Вујичића, Гојком и Душаном, као и са Марком Шарцем и Марком Гојковим Ковачевићем.

Окупаторске војне власти вршиле су најцрње репресалије над становништвом. Највише су страдале породице и родбина оних који су били у оружаним групама. Оне су интериране у мађарске логоре, гдје су остале до краја рата. Народни отпор је, и поред таквих репресалија, јачао из дана у дан, тако да је у октобру и новембру 1918. године прерастао у општи народни устанак. За кратко вријеме, без јачег отпора окупатора, ослобођени су читава Црна Гора и Приморје. Ослобођен је Никшић и Грахово, и оштро су кажњени сви шпијуни и сарадници окупатора.

Побједа савезничке и српске војске над армијама Централних сила – Њемачке, Аустро-Угарске и Бугарске – у првом свјетском рату 1918. године донијела је слободу свим југословенским народима. Пред њима се први пут поставило питање стварања јединствене југословенске државне заједнице.

Такву заједницу желио је свим срцем и Илија Миловић. Њему нијесу биле непознате тежње Срба, Хрвата и Словенаца у Аустро-Угарској за уједињењем југословенских народа, чему је тежила и велика већина црногорског народа, тим прије што је један од вођа омладинског покрета за уједињење Црне горе и Србије био адвокат Марко А. Даковић из

Грахова, који је заједно са учитељима Миљком Булајићем и Николом Ковачевићем у тим историјским данима за југословенске народе чврсто стајао на страни уједињења Црне Горе са Србијом и осталим југословенским крајевима.

За успостављање власти радника и сељака у царској Русији и сусједној Мађарској чуло се први пут у Грахову од људи који су се крајем 1918. године враћали из далеких аустријских логора. Те приче о збивањима у Русији слушали су сељаци са великим интересовањем и симпатијама за власт совјета, са дубоком вјером да је само питање дана када ће наступити једно ново, комунистичко друштво. О руској октобарској револуцији најватреније је граховској омладини говорио Миљко Попов, учитељ на Вилусима, који је двије године за вријеме окупације Црне Горе провео у аустроугарском заробљеништву у Мађарској. На сијелима и културно-забавним приредбама Миљко је, као одличан познавалац народне пјесме и њене улоге у духовном животу народа, уз гусле оживљавао и опјевавао револуционарне догађаје у Русији и Мађарској, и то у десетерцу који носи наслов „Нова зора“ и завршава са ријечима: „Човјечанству с' нова зора рађа/ Московија свијет препорађа“. Знајући да ће уз струне гусала најлакше саопштити нове комунистичке идеје, Миљко Попов је за народ спјевао и еп у десетерцу и назвао га „Нове гусле“, који је постигао велики успјех у пропагирању идеја великог октобра.

У таквом револуционарном расположењу у Грахову, формирана је партијска организација. Први њени чланови су били све млађи људи – интелектуалци, занатлије и сељаци, који су прихватили дух новог револуционарног времена: учитељи Никола Б. Ковачевић, Миљко П. Булајић, Душан Лопичић, Гојко Л. Самарџић, студент, Гојко Самарџић, столар, Душан Лазовић, пекар, Јован С. Вучетић, сељак. Међу тим првим члановима граховске КПЈ је и Илија Миловић. Он је са Јованом Вучетићем на првим парламентарним изборима новостворене државе Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца 1925. године на којима је и КПЈ изашла са својом листом био чувар кутије комунистичке партије у Грахову.

Партијска организација у Грахову се одржавала за све вријеме тешког илегалног рада између два рата, прогоњена од режима, али успјешно дјелујући на линији КПЈ. Њен се утицај осјећао и у сусједној Херцеговини, Дубровнику и Боки Которској.

Овога пута бих подсјетио да је Илија Стеванов, као и Сава Ковачевић и остали комунисти, био неуморан радник и градитељ привредног и културног живота своје средине, свога краја. Он је у недостатку просвјетних радника одмах послје првог свјетског рата, као писменији омладинац, отворио школу у приватној кући на Граховцу и радио као учитељ три године (1921–1924), све до доласка учитеља. Као члан Партије припремао је старије омладинце за чланове Комунистичке партије. Поводом смрти Владимира Илића Лењина одржана су предавања ђацима у свим основним школама у Граховцу о Лењину и Октобарској револуцији. Истовремено је први покренуо иницијативу за подизање нове школске зграде на Осјеченици, основао прву књижницу и читаоницу у селу. Он је

одушевљено радио на оснивању сељачке задруге и био у њеном иницијативном одбору. Ова је задруга одиграла значајну улогу у снабдијевању сељака основним прехранбеним производима, нарочито кукурузом, по повољним цијенама. Поред тога, био је активан члан племенске комунице, а основао је и ловачко друштво и био његов дугогодишњи предсједник. Иначе, познат је био као страствени ловац на дивокозе у Јастребици. Данашње ловачко друштво у Грахову носи његово име.

Крајем двадесетих и почетком тридесетих година отпочела је експлоатација шума граховске комунице у Бијелој Гори од стране једне фирме из Загреба, код које је радило око 100 шумских радника, већином Личана. У раду партијске организације међу радницима на експлоатацији шума били су у центру пажње њихово политичко уздизање, покретање синдикалног организовања у борби за боље услове рада и веће наднице, боље коришћење радничког осигурања. У прољеће 1929. године, радници су на погону жичаре организовали штрајк због тога што им фирма није исплаћивала накнаду за уложени прековремени рад. Штрајк су солидарно подржали сви шумски радници. Партијским састанцима, које је Сава Ковачевић одржавао са комунистима у Бијелој Гори а на којима је дата подршка штрајку радника, присуствовали су редовно Илија Миловић, Симо Булајић, Мирко Шапић и Бранко Булајић. Илија Миловић је у раду са тим радницима био веома активан и омиљен међу њима. Он је такође радио као шумски радник и предводио једну већу групу радника.

Поред ове активности са радницима на Бијелој Гори, Илија је активно учествовао и у cjелокупном политичком животу своје средине, спроводећи храбро и досљедно партијску линију.

Учествујући на парламентарним изборима који су одржани 5. маја 1935. године на листи Удружене опозиције, Комунистичка партија Црне Горе је имала широке могућности свог политичког дјеловања. На политичким зборовима поред кандидата Удружене опозиције учествовали су и кандидати Комунистичке партије Југославије.

У Грахову је на парламентарним изборима које је спроводила влада Богољуба Јефтића, великом већином победио кандидат на листи Удружене опозиције. Приликом гласања, које је било строго тајно, Илија је у знак протеста против режима Богољуба Јефтића јавно бацио гласачку куглицу у кутију Удружене опозиције и због тога био новчано кажњен. Послије избора, у августу је у Никшићу одржан велики опозициони збор, на коме је никшићка и граховска омладина протествовала против новоизабране профашистичке владе Милана Стојадиновића, а октобра исте године комунисти Грахова и Рисна су организовали велики протестни збор у Драгуљу (Кривошије), на коме се такође протествовало против профашистичке политике Милана Стојадиновића.

Партијска организација у Грахову је већ толико бројно и организацијски била ојачала да је средином 1935. године формиран Мјесни комитет КПЈ за Грахово, један међу најјачим у Црној Гори, на чијем су се челу налазили прекаљени партијски радници са робије – Сава и

Павле Ковачевић. Када је у прољеће 1936. године већи број партијског и скојевског руководства у никшићком срезу пао у руке полиције, Мјесни комитет КПЈ за Грахово срећно је избјегао хапшење, тако што се један број његових чланова одметнуо у шуму. Ипак, у првом налету полиције у Грахову су похапшени Илија Миловић, са својом другарицом Милком, Данка Ковачевић (супруга Павла Ковачевића), Душан Б. Лазовић (пекар) и његов брат Андра (шофер), као и омладинац Шћепан Т. Миловић. Агенти београдске полиције, на челу са Вујковићем и Космајцем, одвели су ове комунисте у дубровачки затвор „Термотерапија“.

Док су се граховски комунисти налазили у одметништву и у дубровачком затвору, нова влада Милана Стојадиновића у септембру 1936. године расписала је општинске изборе, које је требало одржати 22. новембра. Баш тих дана пуштен је из затвора један број граховских и никшићких комуниста, услед недостатка доказа за оптужбе којима су терећени, а међу њима и Илија Миловић. Комунистичка организација у Грахову је одмах за кандидата на листи Удружене опозиције истакла Илију Миловића, који је изласком из затвора стекао још већу популарност. На дан избора Илија је победио великом већином свог противника Стевана Об. Булајића, који је био на владиној листи. У изборној кампањи људи су били оштро страначки и политички подијељени. Против комуниста агитовали су њихови непомирљиви противници Андрија Миловић, бивши предсједник граховске општине, и Марко Павићевић, учитељ, управник школе у Грахову. Имали су у рукама читав апарат власти, али су ипак остали поражени. Бирачи су великом већином гласали за Народни фронт слободе, за КПЈ и њеног кандидата.

Општинску управу у Грахову су преузели комунисти на челу са Илијом Миловићем као предсједником. Њихов први и основни задатак био је: уложити све своје снаге за побољшање економског положаја сељача. Тиме су у потпуности оправдали повјерење које им је указано. Бранко Булајић, у свом раду „Рад партијске организације у Грахову између два рата 1920–1941“, о томе каже:

„Послије избора у нову општинску управу ушли су: Илија С. Миловић предсједник, Крсто С. Булајић деловођа, и Мишо Т. Самарцић службеник. Од укупно девет одборника тројица су били чланови КПЈ а четворица активни или одлучни симпатизери Партије. Овакав састав општинског одбора и управе у граховској општини остао је непромијењен четири године и седам мјесеци, што значи од избора до устанка.

За вријеме предсједничког мандата Илије Миловића општинари су се доста пута увјерили да је народу корисно што општинску управу воде комунисти, премда је државом владао ненародни режим. Граховска сиротиња је то најбоље уочавала кроз разне олакшице, а посебно у вези са измирењем редовног и заосталог пореза, смањењем нових дажбинских намета, одлагањем војне вежбе, скраћивањем или ослобађањем од обавезног рада (‘нулука’), отписивањем разних глоба, болничких трошкова итд. На иницијативу општинске управе и њене упорне интервенције добијено је нешто новчаних средстава за која су оправљене најтрошније

зграде основних школа и неке сеоске воде и путеви. Сточари су са знатно повољнијим условима користили племенске пашњаке и планину, док су домаћинства лакше добивала дозволе за сјечу шуме за јапију и даске. Поред тих и сличних погодности и олакшица, општинари су уживали морално задовољство, али не само поводом изборне побједи, већ због равноправног односа приликом доласка у општинску управу и брзог обављања тамо својих послова“.

Послије априлског слома и уласка италијанских окупационих војних власти у Грахово, Илија Миловић је и даље сматран (од народа) за предсједника општине, што је било од великог политичкиг значаја за мобилизацију свих патриотских и прогресивних снага у борби против окупатора. У тој специфичности ситуације, када су комунисти имали општинску управу, они су још прије уласка италијанских трупа у Грахово разоружали граховске и вилуске жандарме и финансије, спасили полицијске архиве и тако спријечили да окупаторске власти дођу до података о граховским комунистима. То је у Црној Гори била једна од првих акција на уништавању полицијских архива владајућег југословенског режима. Престала је да под окупатором функциониште граховска општинска управа, али је формиран Одбор самопомоћи, у који су ушли чланови Мјесног комитета КПЈ за Грахово Павле Ковачевић, Михајло М. Вујичић, Сава В. Вујачић и бивши предсједник Илија Миловић. Одбор се ангажовао у прихвату и збрињавању избјеглица из сусједне Херцеговине, који су бјежали испред усташког терора новостворене фашистичке творевине Независне Државе Хрватске (НДХ), као и избјеглица из других крајева Југославије који су се склањали у свој завичај пред најездом фашизма.

Првих дана окупације италијанске војне власти чиниле су све што је било у њиховој моћи да покупе оружје у народу ради своје безбједности. На огласу је истакнуто наређење највише италијанске команде да се предаје оружје, уз пријетњу смртном казном ономе који не буде то предао у року од 5 дана. Међутим, став комуниста у априлској капитулацији југословенске војске био је јасан: нико не смије предати оружје, већ га сачувати за оружану борбу против окупатора, која тек предстоји. За спровођење таквог става Комунистичке партије Југославије, као и супротстављање позиву окупатора за предају оружја а затим у припреме за стварање првих борбених група и устаничких чета Граховског устаничког батаљона за оружану борбу против окупатора, Илија Миловић има великих заслуга као постојан комунист и искусан ратник.

Када је у априлском рату 1941. створена Независна држава Хрватска и када су у јуну отпочели напади усташа на збјегове народа из среза требињског у Бијелој Гори, који се испред усташког терора био склонио у планинама, прву помоћ у разбијању усташких чета дао је Илија Миловић са једном четом наоружаних Граховљана. Он је са том четом остао на терену у заштити народа и збјега све до јулског устанка у Црној Гори, радећи на бољем организовању оружаног отпора усташком терору у збјеговима на Граници Црне Горе и Херцеговине. Тих дана су чланови Партије из среза требињског, који су у јуну избјегли испред усташа на територију среза

никшићког, морали по наређењу Окружног комитета КПЈ за Никшић да се врате на свој терен и ставе на чело борбе народа у збјеговима у Херцеговини. Они су им том приликом рекли да је Црној Гори почео устанак, те да и они хитају у Херцеговину и отпочну оштру борбу против усташа и окупатора.

У Грахову је све било спремно за напад на окупатора, односно на италијанску посаду, која је утврђивала школску зграду и терен око ње. Плануле су и прве устаничке пушке, а коришћен је и топ „пито“ бивше југословенске војске, који са Умца дејствује и наноси губитке Италијанима. Збуњени устаничком топовском ватром, италијански војници дижу бијелу заставу на основној школи и предају се граховским устаницима. Плијен у оружју је подијељен по устаничким четима. Неке су добиле и пушкомитраље са довољно муниције. И док је вршен напад на Грахово, Илија са својом четом држи положаје према Херцеговини. У ослобођеном Грахову је на школи побијен црвени барјак, који је симболизовао не само борбу против фашистичког окупатора већ и тежње народа за једним бољим друштвеним уређењем. Изабран је сељачко-раднички Совјет, као носилац нове народне власти. У Совјет од 5 чланова изабран је и Илија Миловић.

Тих дана по повлачењу граховских устаника у герилу Сава Ковачевић и Илија Миловић одржавају веома значајан састанак у Зубачким Ублима са херцеговачким устаницима. На састанку, коме су из среза требињског присуствовали комунисти: Јован Ратковић, Стево Братић, Мићо Алексић и Асим Зупчевић, донесена је одлука да се појача борба против усташа и Италијана. У вези с тим, герилски одреди Грахова и Ластве крајем августа заузимају Ластву Требињску од усташа, дајући врућу помоћ херцеговачком покрету отпора у разбијању усташке власти у Херцеговини. У периоду затишја љетњих мјесеци у Црној Гори и Боки, граховски герилски одреди и њихово оружје стижу у помоћ херцеговачким устаничким четима све до Гацка и Куле Фазлаглића.

Интензивном оружаном борбом герилски одреди брзо прерастају у партизанске формације, тако да се крајем октобра на територији Грахова и Вилуса формира Граховски партизански батаљон. За команданта батаљона вољом устаника и народа бира се Илија С. Миловић, а за политичког комесара Јован С. Ковачевић (Брђо). Под његовом командом партизани крајем октобра ослобађају Вилусе. Нападом на Парез (на воз и електричну централу на ријеци Требишњици) 7. новембра 1941. године у Грахову се прославља 24. годишњица октобарске револуције.

У Црној Гори и Боки крајем октобра и почетком новембра јача снажни партизански покрет. Формирају се веће партизанске јединице, одреди и батаљони. Окупатор је сабијен у своје гарнизоне. Стварају се услови за освајање и већих непријатељских гарнизона. Одржавају се зборови и митинзи у народу. Тих дана из Србије долази Иван Милутиновић, члан Врховног штаба, да преузме руковођење оружаном борбом у Црној Гори и Боки и истовремено формира један јак партизански одред Црногораца за операције у Санџану и сусрет са српским партизанима који се пред јаком непријатељском офанзивом повлаче према Санџану. Одазивајући се

позиву Врховног штаба, Главни штаб НОП одреда за Црну Гору и Боју је одмах приступио формирању партизанског одреда у чији састав улази и партизански батаљон „Пеко Павловић“, формиран од људства са територије Никшићког НОП одреда, који је у свом саставу имао 5 партизанских чета, ојачан једним топом мањег калибра. Његова чета са редним бројем 1. била је Граховска партизанска чета. Њен командир је био командант Граховског батаљона Илија Миловић. Он је био одушевљен одлуком Врховног штаба да један црногорски одред крене према Санџаку у сусрет српским партизанима, са којима ће заједничким снагама ударити по непријатељу, па је као командант партизанског батаљона изричито тражио да буде на челу Граховске партизанске чете у нападу на Пљевља, као што је прије двадесет и више година као младић био у нападу црногорске војске на Скадар и Брегалницу.

Одређеног дана, 21. новембра, сви одређени борци су се нашли на јорном мјесту. Војно-политичко руководство је одредило командно особље, па је за командира одређен Илија Миловић, за његовог замјеника Милош Г. Ковачевић, за политичког комесара Владо Видовић, а за његовог замјеника руководиоц партијске организације у чети Ђорђије М. Булајић. У саставу чете била су 3 вода, ојачана једним топовским одељењем, укупно 82 борца, међу њима 4 другарице као четне болничарке.

Тога новембарског јутра смотру граховских партизана извршио је командант Никшићког НОП одреда Сава Ковачевић. Рапортирао му је Илија Миловић – о бројном стању и наоружању, као и о топовском одјелењу у саставу чете.

Према заповјести штаба Црногорског НО одреда, напад на Пљевља је имао отпочети 1. децембра у 4 часа. Командант партизанског батаљона „Пеко Павловић“ Станко П. Ковачевић издао је усмену заповијест командиру Граховске партизанске чете да заузме борбени распоред на крајњем десном крилу батаљона, са задатком да наступа од манастира Света Тројица у правцу брда Главице (1 км сјеверно од Пљеваља) и заузме је. Положаје Главице бранила је једна ојачана чета 32. пјешадијског пука италијанске алпске дивизије „Пустерија“ из Берана. Положаји Главице били су добро утврђени за одбрану и одсудно су брањени. Извршена су два снажна јуриша на Главицу, али су одбијени убитачном ватром ручних бомби. У јуришима на жицу испред бункера погинули су Илија Стеванов Миловић, командир чете, Ђорђије Марков Булајић, замјеник политичког комесара чете, Петар Вучуровић, борац 2. вода и један водич из Пљеваљске партизанске чете. Рањено је теже и лакше 20 бораца, међу којима политички комесар, замјеник командира и сви командири водова. Послије неуспеха у нападу на Пљевљима партизански батаљон „Пеко Павловић“ се доста неорганизовано вратио на свој терен. Граховска чета се послје десет дана са својим лакшим рањеницима вратила у састав свог теренског батаљона, који је тих дана водио борбе за ослобођење Грахова.

У знак сјећања на великог борца Илију Миловића, првог команданта Граховског партизанског батаљона, који је храбро пао у првој великој бици партизанске војске на Пљевљима, народ Грахова му је подигао врло лијепу спомен-бисту у варошици Грахову. Његово име носи и основна школа на Осјеченици, као и ловачко друштво Грахова, а и једна улица у центру Никшића.